

03 Împărat

Împărat

David avea deci treizeci de ani când a devenit împărat la Hebron. După șapte ani și jumătate era uns împărat al întregului Israel. Domnia începe într-o vreme grea. Dezastrul de la Ghilboa adusese Israelul la dispoziția filistenilor. Războiul civil între Iuda și celelalte seminții nu era făcut pentru a potoli spiritele și a întări poporul. Ce se va întâmpla cu tânărul împărat care-și începea domnia în niște împrejurări așa de nefavorabile?

1. Întărirea interioară

a) Ierusalimul (2 Samuel 5.6-10, 1 Cronici 11.4-9)

Cu ocazia cuceririi țării, Iuda pusese stăpânire, temporar, pe Ierusalim (Judecători 1.8), orașul fusese repede luat de iebusiți (Judecători 1.21), care l-au stăpânit pînă în zilele lui David. El era totuși locul pe care Domnul îl alesese „ca să facă să locuiască numele Lui acolo” (Deuteronom 12.11). David îl cucerește, în ciuda mîndriei locuitorilor, care susțineau că orbii și șchiopii ar fi de ajuns să-i înfrîngă pe împăratul lui Israel și oștile sale. Ierusalimul, care, de fapt, nu aparținea nici unei seminții, dar se găsea între Iuda și Beniamin, devine astfel capitala politică a țării, evitînd să avantajeze seminția împărătească în raport cu celelalte sau pe aceasta în raport cu Iuda. El devine mai ales centrul religios unde va fi adus chivotul.

Secretul victoriei lui David este subliniat încă odată: „Domnul era cu el” (2 Samuel 5.10; 1 Cronici 11.9).

b) Chivotul (2 Samuel 6.1-29; 1 Cronici 13; 15; 16.1-7)

În pustie, chivotul, prototipul lui Hristos, era centrul Israelului cînd acesta tăbăra (Numeri 1.5253) și cînd porneau la drum (Numeri 10.21). În anumite ocazii el mergea înaintea lor: pentru a le căuta „un loc de odihnă”, în Numeri 10.33; pentru a deschide drumul prin Iordan, râul morții și a-i face să intre în țara promisă, în Iosua 3. Pe muntele Ebal el atenua blestemul care era rostit acolo (Iosua 8.33; Galateni 3.13): „erau de față atît străini cît și fiii lui Israel, jumătate în dreptul muntelui Garizim și jumătate în dreptul muntelui Ebal, după porunca pe care o dăduse mai înainte Moise, robul Domnului, ca să binecuvînteze pe poporul lui Israel”.

Stabilit apoi la Silo (Iosua 18.3), unde venea Samuel (1 Samuel 1.24), el a fost luat de popor cu intenția de a fi ajutat de acesta în lupta contra filistenilor (1 Samuel 4.4). Aceștia pun stăpînire pe el și îl păstrează cîteva luni; dar, deoarece el nu atrage asupra lor decît judecări, ei îl trimit în Israel, pe carul tras de vacile care singure se îndreaptă spre granița de la Bet-Șemeș. Chivotul rămîne la Chiriat Iearim, în casa lui Abinadab, unde pare uitat (1 Samuel 7.1; Psalmul 132.6), atît de mare era dezordinea morală în sînul poporului.

În timpul lui Saul, nu se mai îngrijiseră de chivot (1 Cronici 13.7). În sfîrșit, David are pe inimă, așa cum arată Psalmul 132, să-l urce la Sion.

El se înțelege cu capii armatei și adună fruntea oștilor sale pentru a transporta prețioasa lădiță de la Chiriat-Iearim la Ierusalim. În loc să caute în legea lui Moise cum trebuia dus chivotul, David imită pe filistenii, care-l puseseră într-un car (2 Samuel 6.3; 1 Samuel 6.7-8). Urmează nenorocirea; boii s-au poticnit și Uza atinge chivotul care riscă să cadă și moare pe loc. Împăratul, foarte supărat, îl întoarce spre casa lui Obed-Edom, unde stă trei luni și aduce binecuvîntarea asupra familiei acestuia.

Disciplina divină își aduce roadele; David își dă seama că nu e bine ca chivotul să fie purtat de cineva, în afară de leviți. Domnul făcuse „o spărtură” în popor, căci ei nu-L căutaseră „potrivit legii” (1 Cronici 15.2,13). Această întâmplare nu ne arată importanța de a ne supune Cuvîntului, mai ales cînd e vorba de a face o slujbă pentru Dumnezeu?

„Noi slujim lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu” (Filipeni 3.3), nu după ritualuri sau o liturghie sau sub o conducere omenească. Pe de altă parte, trebuie asigurarea mîntuirii pentru a-l lăuda cu adevărat pe Dumnezeu pentru harul Său și pentru mîntuirea Sa în Isus Hristos: „Printr-o singură jertfă, El a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți.... să ne apropiem” (Evrei 10). Este important să ne adunăm în numele Domnului; unirea noastră este cu El și cu toți răscumpărații Săi, într-un singur trup.

A sluji pe o altă bază, nu poate fi ceva potrivit gîndului lui Dumnezeu, ca să primim binecuvîntarea Sa deplină. Bunele intenții nu sînt de ajuns.

De la Marea Roșie, în afară de Beer (Numeri 21.16), nu se mai cîntase. Cînd chivotul urca la Sion, purtat de leviți, David instituie cîntăreți, cu instrumente muzicale care le fac să răsune, înălțînd vocile lor cu bucurie. El pune în mîinile lui Asaf acest psalm, „primul pentru a-L lăuda pe Domnul” (1 Cronici 16.7). Bucuria umple inimile (1 Cronici 15.25-28) și sînt oferite jertfe cînd chivotul este așezat în cortul înălțat pentru el în Sion.

Psalmul compus de împărat pentru această ocazie amintește dezrobirea Domnului, vestește slava viitoare și mai ales subliniază: „Puterea și bucuria sînt în locașul Lui” (1 Cronici 16.27).

c) Templul (2 Samuel 7; 1 Cronici 17)

Domnia lui David a fost întărită. El locuiește acum într-o casă de cedru, dar chivotul este „într-un cort” (1 Cronici 17.1). De aici, ideea excelentă de a construi pentru El, pentru Domnul, o casă demnă de numele Său. Era în armonie cu Exodul 15.17.

Dorința era bună, dar David nu era instrumentul pe care-l avea în vedere Dumnezeu pentru aceasta. Prorocul vine și-i spune: „Așa vorbește Domnul: „Nu tu îmi vei construi o casă de locuit... Voi ridica sămînța ta, după tine și anume pe unul din fiii tăi... el îmi va zidi o casă”.

David va aminti mai târziu motivul unei asemenea alegeri, motiv trecut discret sub tăcere în 1 Cronici 17, dar pe care el însuși îl prezintă: „Tu ești un om de război și ai vărsat sînge” (1 Cronici 28.3).

Nu se întîmplă că dorim să îndeplinim cutare sau cutare slujbă pentru Domnul și iată, El nu ne deschide ușa, cu toate rugăciunile noastre? Intenția era bună, dorința era potrivită Cuvîntului Său, dar... Dumnezeu avea în vedere un alt instrument pentru acea slujbă. Ce-i de făcut?

David, la vestea adusă de Natan, „S-a dus și s-a înfățișat înaintea Domnului” (versetul 16). Decepția este mare, fără îndoială, dar el o ia din mîna Dumnezeului său, cu toată umilința, cu sentimentul numeroaselor binecuvîntări de care s-a bucurat, se bucură și se va bucura. El nu va putea zidi o casă Domnului, dar Domnul îi va zidi o casă. Binecuvîntarea lui Dumnezeu se va opri la sămînța lui „pentru totdeauna”, expresie care prelungește viziunea pînă la Mesia, adevăratul Fiu al lui David, a cărui domnie glorioasă va aduce pacea pe pămînt.

Chiar dacă Dumnezeu nu poate da curs dorinței robului său, El îl binecuvîntează. Nu va fi la fel cu orice tînăr credincios, care, dorind să facă o slujbă pentru El, va vedea această ușă închizîndu-se și pe altcineva îndeplinind misiunea dorită?

Trebuie să intre în prezența Domnului, să-și amintească toate binecuvîntările de care a avut parte și pe care i le mai promite. Să accepte decepția din mîna Sa și să rămînă la dispoziția Sa pentru oricare altă slujire pe care ar alege-o El.

d) Domnia stabilită (2 Samuel 8.15-18; 1 Cronici 18.14-17)

Versetele de mai sus dau un mic rezumat al ordinei pe care David a știut, sub conducerea lui Dumnezeu, s-o instituie în împărăția sa. El domnește asupra întregului Israel; el face dreptate, totul este bine organizat, fie pentru „treburile lui Dumnezeu, fie pentru împăratul” (1 Cronici 26.32).

În 2 Samuel 20.23-36 regăsim aproape aceiași termeni, spre sfîrșitul domniei, după revolta lui Absalom. O diferență totuși reiese: nu mai este vorba de fiii împăratului, care în 2 Samuel 8 erau „principalele căpetenii”!

Sumbra tragedie care a devastat familia lui David ca urmare a greșelii sale și-a lăsat urmele, împăratul se bucurase că-i avea pe fiii săi în jurul lui, încredințîndu-le sarcini potrivite; acum un Ira, lairitul, este principala sa căpetenie; și cîte intrigi vor apare cu privire la succesiunea la tron, pînă ce Solomon a fost stabilit împărat!

2. Stăpînirea exterioară (2 Samuel 5.17-25; 8.1-14; 10)

a) Filistenii

Domnia lui David începe imediat după nenorocirile de la Ghilboa. Filistenii care supuseseră Israelul în timpul judecătorilor, chiar la începutul domniei lui Saul, și se văzuseră parțial izgoniți din țară, triumfă din nou. De abia află că David este împărat peste tot Israelul, că și urcă pentru a-l căuta (2 Samuel 5.17-25). Ce va face împăratul? Cu Saul s-a terminat.

Poporul este încă slab, rău organizat; toți au ochii asupra lui. Ca și în anii tinereții sale, el nu uită să-L întrebe pe Domnul. Acesta îl angajează să urce și promite că-i va da pe filistenii în mîna sa. Prima victorie! Un nou atac aduce o dependență reînnoită: Domnul indică un alt drum și o nouă victorie este asigurată; David provoacă filistenilor o mare înfrîngere.

După stabilirea chivotului în Sion și după dorința împăratului de a zidi templul, David subjugă pe filistenii și îi stăpînește (2 Samuel 8.1). Totuși, lupta între acești dușmani interni ai poporului nu va înceta; în capitolul 21.15-22, de cîte ori citim „a mai fost” și „iarăși”!

Filistenii reprezintă opoziția internă în sînul poporului lui Dumnezeu. În creștinătate, mulți care poartă numele lui Hristos sînt, de fapt, dușmanii Lui: cei care strică Cuvîntul lui Dumnezeu, îi neagă inspirația, cei care introduc elementele omenești sau greșeli în învățătură sau în închinare. Lupta împotriva acestor dușmani va dura pînă la sfîrșit.

b) Alți dușmani:

Israel era înconjurat de tot felul de popoare care-i voiau răul. David supune succesiv Moabul, pe Hadadezer, pe împăratul din Țoba, pe sirieni, pe Edom, pe fiii lui Amon (2 Samuel 8 și 10).

Să reținem mai ales expresia repetată: „Domnul ocrotea pe David oriunde se ducea” (2 Samuel 8.6,14). De aceea, în cîntarea pe care o adresează Dumnezeului său „în ziua în care l-a eliberat din mîna tuturor dușmanilor săi și din mîna lui Saul”, îl auzim pe împărat atribuind toată biruința Domnului: „Domnul este stîncă mea, scutul meu și puterea care mă mîntuiește, turnul meu cel înalt și refugiul meu... El dă mari eliberări împăratului Său și arată bunătatea unsului Său: lui David și seminției lui pentru totdeauna” (2 Samuel 22).

3. Lucrarea Celui Rău

La curte, în pustie, Satan căutase să-l facă să dispară sau să-l facă pe David să scape el singur din greutăți. În timpul primei părți a domniei sale se pare că a stat puțin deoparte, în ciuda lipsurilor pe care Cuvîntul le relevă ici și colo la David. Dar cînd împăratul depășește de cincizeci de ani, dușmanul vine la datorie. Faptul că Cuvîntul lui Dumnezeu nu ascunde greșelile lui David, ci ni le prezintă cu o mare precizie, nu este o demonstrare lăuntrică a inspirației Bibliei? Într-adevăr, dacă ne gîndim la prestigiul național, s-ar cuveni ca în Scripturile sfinte ale lui Israel să fie arătate asemenea căderi, cu consecințele lor? Nu era mai bine să le fi trecut sub tăcere? Oamenii ar fi fost acolo pentru a ne păstra ceea ce trebuia să servească de avertisment multor generații succesive de credincioși.

a) Bat-Șeba (2 Samuel 11,12)

Totul fusese atît de bine pînă aici! David, împărat responsabil, mergînd cu Dumnezeu şi contînd pe El, asigurase poporului său stabilitate interioară şi victorii exterioare. De ce nu ar fi la fel pînă la capăt? Dar Satan caută ocazia să-l facă să cadă pe împăratul după inima lui Dumnezeu: „Cel căruia i se pare că stă în picioare, să ia seama să nu cadă" (1 Corinteni 10.12) rămîne un îndemn mereu actual.

David veghease dimineaţa, cînd, tînăr, păzea turma sau lupta cu Goliat sau se găsea să fie deodată obiectul omorurilor de la curte. El veghease la amiază, cînd, împărat responsabil, cu ajutorul lui Dumnezeu, îşi întărea împărăţia. Mai mult de două treimi din viaţă se scurseseră şi omul matur nu veghează! Ioab şi armata se duc să lupte cu fiii lui Amon; el rămîne la Ierusalim; petrece o parte a zilei în patul sau de odihnă; „seara" se plimba pe acoperişul casei sale şi... „călătorul" despre care va vorbi Natan (2 Samuel 12.4) vine la „omul bogat", împăratul copleşit de favorurile lui Dumnezeu, care şi-a arătat credincioşia, credinţa, ascultarea sa, timp de atîţia ani! Pofta atrage privirile lui David; el o satisface şi cînd îi înţelege consecinţele, în loc să se căiască, el căuta să-şi ascundă greşeala. „Fiecare este ispitit cînd este atras de pofta lui însuşi; apoi pofta, cînd a conceput, dă naştere păcatului; şi păcatul, odată făptuit, aduce moartea" (Iacov 1.14-15).

Panta este alunecoasă; Satan ştie bine să antreneze victima sa tot mai departe în rău. Trebuie numaidecît ca Urie să revină acasă, dar acesta refuză; David îl îmbată, dar fără succes.

Ce să facă, dacă nu să ordone lui Ioab să-1 plaseze pe soldat în prima linie de bătaie, unde-şi va găsi moartea prin mîna fiilor lui Amon! După doliu, David o ia pe soţia căpitanului său; se naşte copilul; totul merge bine, nimic nu este cunoscut... „dar lucrul pe care-l făcuse David a fost rău în ochii Domnului".

Dumnezeu îl iubea prea mult pe robul său pentru a-l lăsa în această stare. El va interveni. Timp de aproape un an, El îi aşteaptă căinţa, dar conştiinţa lui David nu-i vorbeşte. Nu este nici un cuvînt despre Domnul în întreg capitolul 11. Înţelegem că un Saul ar fi vrut să-1 facă să moară pe David prin mîna duşmanilor săi. Dar cum să concepi ca omul care a scris atîţia psalmi, care a ştiut să-şi exprime credinţa în Dumnezeu său ca puţini alţii, care a mărturisit măreţia şi bunătatea Domnului, să poată redacta scrisoarea următoare: „Puneţi pe Urie în locul cel mai greu al luptei şi trageţi-vă înapoi de la el, ca să fie lovit şi să moară"! Aceasta ne arată ceea ce sîntem şi unde putem cădea, dacă nu veghem şi dacă hanii lui Dumnezeu nu ne păzeşte; după adulter urmează uciderea.

Legea era categorică contra acestor păcate (Deuteronom 5.17-18); David o ştia. Levitic 20.10 porunea să se ucidă cu pietre asemenea oameni. Totuşi, acest credincios adevărat, orbit de Satan şi de propria sa pasiune, nu-şi dă seama ce a făcut.

Trebuie vizita lui Natan, parabola pe care o povesteşte, declaraţia teribilă: „Tu eşti acest om", pentru ca ochii vinovatului să se deschidă şi ca, atins în adîncul conştiinţei sale, să declare: „Am păcătuit împotriva Domnului"!

Celui care se pocăieşte şi îşi mărturiseşte greşeala, iertarea lui Dumnezeu îi este acordată: „Domnul a trecut cu vederea păcatul tău: nu vei muri". În Psalmul 51 el îşi recunoaşte crima, îi vede grozăvia şi contează pe harul divin pentru a-l spăla, pentru a curăţi, a şterge: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte şi să ne curăţească de orice nedreptate" (1 Ioan 1). „Drept" nu faţă de noi, ci faţă de Hristos care a purtat greşelile şi le-a ispăşit la cruce — ale noastre, ca şi acela ale lui David. Dacă, în ce priveşte vina şi rezultatele sale veşnice, Dumnezeu iartă, rămîn totuşi — sub conducerea Sa în măsura în care o crede necesar — consecinţe ale greşelilor noastre.

Natan reaminteşte lui David toate bunătăţile lui Dumnezeu faţă de el. Dar el nu minimizează păcatul său: „Tu ai lovit pe Urie cu sabia, i-ai luat soţia... Acum sabia niciodată nu se va depărta din casa ta, pentru că M-ai dispreţuit... Căci ai lucrat pe ascuns. Eu însă voi face lucrul acesta înaintea întregului Israel".

Oaia trebuia să fie dată înapoi împătrit; David vedea murind copilul Bat-Şebe; Ammon va fi asasinat; Absalom îşi va pierde viaţa în bătălie, iar Adonia va fi omorît.

După ce a comunicat mesajul său, „Natan a plecat acasă". El îl va lăsa pe regele vinovat, singur cu conştiinţa sa, în prezenţa lui Dumnezeu, pentru aproape un an (12.25). Psalmii 51 şi 52 poate dovedesc frămîntările sufleteşti ale lui David, în această perioadă dureroasă. Domnul loveşte copilul, care se îmbolnăveşte; împăratul se roagă; el îşi arată căinţa sa prin post şi petrecîndu-şi noaptea culcat la pămînt. Timp de şapte zile el e îndoliat, plînge din cauza fiului său. Dar disciplina lui Dumnezeu este asupra lui; pedeapsa se înfăptuieşte; copilul moare; slujitorii nu îndrăznesc să i-o spună, dar tatăl îşi dă seama.

Atunci — şi aici străluceşte realitatea credinţei şi a vieţii divine în el — David se scoală, se spală, se unge, îşi schimbă hainele, intră în casa Domnului şi se închină. Ce supunere, în această linişte care se închină în faţa voinţei supreme care l-a lovit şi a cărei disciplinare el o acceptă. Slujitorii se miră, dar David dovedeşte credinţa sa. Încrederea sa în înviere, chiar dacă aceasta nu este încă descoperită decît printr-o imagine: „Eu mă voi duce la el, dar el nu se va întoarce la mine". El se pleacă sub mîna lui Dumnezeu şi se aşază la dispoziţia harului său infinit.

O poate mîngîia pe Bat-Şeba şi Domnul îşi pune pecetea pe refacerea robului său, dîndu-i un fiu care va fi moştenitorul său, Solomon, împăratul glorios, Iedidia — iubitul Domnului.

Inimilor noastre le este foarte greu să conceapă revenirea completă a unui frate căzut, dar Cuvîntul ne arată că dacă urmările pămînteşti ale greşelii pot continua şi discernerea spirituală poate slăbi, sufletul poate regăsi lumina şi bucuria în Domnul său, dacă a existat o adîncă judecată de sine. Ce admirabil lucru este refacerea unui suflet după o asemenea cădere!

Slujba lui David ca împărat este menţinută? În psalmul 51 va putea chiar spune: „Atunci voi învăţa căile Tale pe cei ce le calcă şi păcătoşii se vor întoarce la Tine". Va mai scrie psalmi, va putea pregăti tot ce trebuie pentru templu şi nu va adormi decît după ce-l va fi văzut pe Solomon instalat pe scaunul de domnie al lui Israel. Este îndurare! Această îndurare ne este atît de greu s-o primim în toată plinătatea ei pentru noi înşine şi cu atît mai puţin pentru alţii.

Dar urmările căderii vor întuneca încă mult timp ultimii ani ai vieţii lui David. El va da dovada refacerii sufletului său, acceptînd aceste pedepse succesive, cu umilinţă şi în linişte.

b) Numărătoarea poporului (2 Samuel 24; 1 Cronici 21)

Domnul spusese că va înmulți pe Israel ca stelele cerului (1 Cronici 27.23). La începutul domniei sale, împăratul nu avea decât câteva sute de oameni în jurul lui. Cu anii, o întreagă armată fusese formată, echipată, exersată. În inima lui David era un anumit orgoliu de a ști de câți oameni dispunea acum. Voia să facă paradă cu aceasta? Voia să se bazeze pe armatele sale mai mult decât pe Domnul, care-l salvase atât de deschis peste tot pe unde mergea? Cuvântul nu ne spune. Dar, precizând că pe o parte Domnul îl îndeamnă să numere Israelul, și pe de altă parte că Satan îl îndeamnă să facă aceasta, nu ne arată că Dumnezeu permite ispita pentru a arăta ceea ce este în inima robului său? Dumnezeu vede ceea ce era nevoie pentru disciplinarea sa și Se servește chiar de dușman pentru aceasta.

În ciuda rezistenței lui Ioab, îi trebuie mai mult de nouă luni lui David pentru a-și da seama de greșeala sa; inima sa îl mustră (2 Samuel 24.10). El recunoaște că a păcătuit grav și-l cere lui Dumnezeu să-i șteargă nelegiuirea. Iertarea este dobândită, dar Dumnezeu nu poate suporta mândria; cel care se înalță, trebuie să fie coborât. Și aici stăpânirea își va urma cursul.

Din partea Domnului, profetul Gad impune împăratului alegerea între trei pedepse; David se încredințează în mîna Domnului mai degrabă decât în mîna oamenilor. Ciurma a izbucnit în țară. David se oferă el însuși ca răscumpărare pentru popor. „Iată, eu am păcătuit și eu am înfăptuit nelegiuirea; dar ce au făcut oile acelea? Te rog ca mîna Ta să fie asupra mea și asupra casei tatălui meu”. Dar Dumnezeu nu ar putea accepta un asemenea sacrificiu.

„Dar nici unul nu poate să răscumpere pe fratele său, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării pentru el însuși. Răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă că nu se va face niciodată”. Nu vor trăi pe vecie, nu pot să nu vadă mormîntul”. (Psalmul 49.7-9).

La ordinul profetului, împăratul se urcă pentru a înălța un altar Domnului în aria lui Aravna, lebusitul. El însuși nu se poate oferi pentru a abate pedeapsa de la poporul său și s-o îndrepte asupra casei sale. El trebuie să prezinte Domnului o arderede-tot și jertfe care vorbesc despre Unul mai mare ca David, despre jertfa desăvîrșită și fără pată, care o va oferi pentru a ne ridica păcatele. Pe muntele Moria, acolo unde Avraam îl oferise pe Isaac, se înălță fumul jertfei care urcă spre Dumnezeu și oprește judecata Sa. Solomon va discerne că acolo trebuie să fie construit templul, pe muntele Moria, unde Domnul apăruse lui David, tatăl său, pe locul pe care David îl pregătise în aria lui Aravna, lebusitul”.

Nu este impresionant să constatăm că altarul este pe primul loc și apoi templul? Mai întîi jertfa din Geneza 22, mai întîi arderea-de-tot din aria Aravna, mai întîi altarul în Ezra 3; apoi construirea casei. Nu te poți apropia de Dumnezeu ca păcătos, decât prin cruce. Nu poți veni la El ca adorator, decât pe baza jertfei adusă în mod desăvîrșit pe dealul Golgotei, foarte aproape de Moria.

clickbible.org